

รหัส : U-0055 • หมวดหมู่ : ε_0 /—

มาตรการกักกัน : U-0055 ถูกเก็บรักษาไว้ในอาคาร 67 ห้องนิรภัย 3011A ณ ศูนย์เก็บข้อมูลหลักขององค์กรอันโนนที่แบล็กริเวอร์ ยูนิตกักกันนี้เป็นห้องทรงสี่เหลี่ยมมุมฉากขนาด $5.00 \times 5.00 \times 2.50$ เมตร หุ้มด้วยชั้นซีเมนต์และเกราะป้องกันคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า ห้ามบุคลากรรักษาความปลอดภัยประจำการด้านนอกยูนิตกักกันของ U-0055

รายละเอียด : U-0055 คือ “ความลับที่เก็บรักษาตัวเอง” หรือ “แอนติมีม” ลักษณะทางกายภาพ ธรรมชาติ พฤติกรรม และที่มาของ U-0055 จัดเป็นข้อมูลชั้นความลับโดยตัวของมันเอง รายละเอียดเพิ่มเติมดังนี้ :

- ไม่ทราบว่าจะองค์กรได้รับ U-0055 มาได้อย่างไร
- ไม่ทราบลักษณะทางกายภาพของ U-0055 ทั้งนี้มีใช้ เพราะว่าเป็นบรรยายไม่ได้หรือมองไม่เห็น บุคลากรสามารถ เข้าไปในยูนิटकักกันของ U-0055 และสังเกตมันได้ ตามปกติ จะจดจำไว้ในใจหรือบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร สเก็ตซ์ภาพ ถ่ายภาพ แม้กระทั่งบันทึกเสียงหรือวิดีโอ ก็ทำได้ มีบันทึกการสังเกตการณ์ปริมาณมหาศาลอยู่ใน แฟ้ม อย่างไรก็ตาม ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพ ของ U-0055 จะ “รั่วไหล” ออกจากจิตใจมนุษย์ในเวลา ไม่นานหลังการสังเกตการณ์ดังกล่าว บุคลากรที่ได้รับ มอบหมายให้บรรยายลักษณะของ U-0055 จะมีอาการ ใจลอย ไม่สนใจภาระงานในภายหลัง บุคลากรที่ได้รับ มอบหมายให้สเก็ตซ์ภาพจากภาพถ่ายของ U-0055 ไม่สามารถจำได้ว่าภาพถ่ายนั้นมีลักษณะอย่างไร เช่นเดียวกับนักวิจัยที่ควบคุมดูแลการทดสอบเหล่านั้น เมื่อบุคลากร รักษาความปลอดภัยที่เฝ้าสังเกต U-0055 ผ่านกล้อง วงจรปิดลงเฝ้าหลังทำงานมาตลอดทั้งกะ จะมีอาการ เหนื่อยล้าและสูญเสียความทรงจำเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เพิ่ง เกิดขึ้นไปแทบทั้งหมด
- ไม่ทราบว่าใครเป็นผู้อนุมัติการก่อสร้างยูนิटकักกันของ U-0055 เพราะเหตุใดจึงสร้างในลักษณะนี้ หรือ วัตถุประสงค์ของมาตรการกักกันดังกล่าวคืออะไร

- แม้ว่าจะสามารถเข้าถึงยูนิตกักกันของ U-0055 ได้โดยง่าย แต่บุคลากรที่แบล็กกริเวอร์ล้วนไม่ทราบว่า U-0055 อยู่เลย
- [REDACTED] U-0055

ข้อเท็จจริงเหล่านี้ถูกค้นพบซ้ำอยู่เป็นระยะๆ มักเกิดขึ้นโดยบังเอิญจากผู้ที่อ่านแฟ้มนี้โดยไม่ได้ตั้งใจ และก่อให้เกิดความตื่นตระหนกพอสมควร แต่ความวิตกกังวลอยู่ได้เพียงไม่กี่นาทีเป็นอย่างมาก ก่อนที่เรื่องราวทั้งหมดจะถูกกลืนเลือนไปอย่างง่ายดาย

มีการบันทึกข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ของ U-0055 เป็นจำนวนมาก แต่ไม่สามารถนำไปศึกษาต่อได้ U-0055 อาจก่อให้เกิดภัยคุกคามทางกายภาพร้ายแรง และในความเป็นจริงอาจคร่าชีวิตบุคลากรไปแล้วหลายร้อยคนโดยที่เราไม่รู้ตัวแน่นอน มันก่อให้เกิดภัยคุกคามทางมีม / จิตใจอย่างรุนแรง จึงได้รับการจัดหมวดหมู่ (เบื้องต้น) อยู่ในประเภท E

มีความพยายามอย่างน้อยสองครั้งที่จะทำลาย U-0055 หรือย้ายมันออกจากยูนิตกักกันที่แบล็กกริเวอร์ไปยังศูนย์เก็บข้อมูลขององค์กรอื่นโน่นแห่งอื่น แต่ทุกครั้งล้วนล้มเหลวโดยไม่ทราบสาเหตุ

บันทึกเพิ่มเติม ลงวันที่ 2008-11-10 : มีการตั้งสมมุติฐานว่าองค์กรไม่เคยได้รับ U-0055 มาอย่างเป็นทางการ และในความเป็นจริงแล้ว มันเป็นสิ่งที่เคลื่อนไหวได้โดยอิสระ หรือถูกควบคุมจากระยะไกล ซึ่งถูกนำมาไว้ที่แบล็กริเวอร์ โดยบุคคลที่สามที่ไม่สามารถระบุตัวตนได้ เพื่อวัตถุประสงค์ในการสังเกตการณ์หรือแทรกแซงอันโนนอื่นๆ ตัวองค์กรเอง หรือ ██████████ อย่างเงียบๆ

ยังไม่มีข้อเสนอแนะมาตรการตอบโต้ภัยคุกคามที่อาจเกิดขึ้นนี้ มันอาจเป็นไปได้ในทางทฤษฎีเสียด้วยซ้ำ

I

อินโน

SAMPLE

SAMPLE

ชักนำ

“ได้ทำอะไรสนุกๆ ในช่วงคริสต์มาสที่ผ่านมาบ้างไหม”

รอบนี้เลขานุการไม่ตอบเลยแม้แต่หน่อย เธอเพียงหยุดพิมพ์ในทันที ตรงกลางคำพอดี แล้วหันมาจ้องหน้าควินน์

ควินน์ถาม “ฉันเคยถามคำถามนั้นไปแล้วใช่ไหม”

“สองครั้งล่ะ” ผู้หญิงคนนั้นตอบ น้ำเสียงมีทั้งความหงุดหงิดและงุนงงปนเปกัน “แล้วเราก็คูยเรื่องนี้กันจบไปแล้วด้วย เรายังคุยกันว่า ฉันบอกว่า คุณเคยถามฉันเรื่องนี้ไปแล้วนะ แล้วคุณก็ขอโทษไปแล้วด้วย”

“ขอโทษ” ควินน์พูด

“ช้ายยย แบบนั้นล่ะ”

“คุณคิดว่าฉันมีปัญหาเรื่องความจำ” ควินน์พูด “คุณคิดว่าฉันไม่มีความจำระยะยาว และถ้าฉันอยู่ที่ใดที่หนึ่งนานเกินไปก็จะลืมหมดว่ามาทำอะไรตรงนี้”

เลขานุการโรว์แลนด์กล่าวอย่างระมัดระวัง “ฉันคิดว่าเป็นเพราะความเครียดนะ”

ควินน์ยิ้มอย่างสมเพชแล้วส่ายหัว “มันไม่ใช่ความเครียดหรอก คุณคิดว่าคุณมาหิโละจะใช้เวลาอีกนานไหม”

เลขานุการหันกลับไปยังคอมพิวเตอร์ “เขาเป็นระดับ C การประชุมของผู้บริหารระดับนี้ใช้เวลาานานตราบเท่าที่จำเป็น คุณต้องรอ คุณมาหิโละจะพบคุณเมื่อพร้อม” เธอพูดประโยคแบบนี้อยู่หลายต่อหลายครั้ง

ควินน์หันหลังมองไปทางหน้าต่าง อาคารหลังนี้เป็นสถาปัตยกรรมจอร์เจียนที่มีเพดานสูงตระหง่าน หน้าต่างทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าสีขาวจึงสูงตามไปด้วย ภายนอกหน้าต่างนั้นเป็นเดือนมกราคมอันงดงาม อากาศเย็นสดชื่น ทว่าท้องฟ้าโปร่งใสและสว่างไสวไปด้วยแสงแดด ถนนที่อยู่ต่ำลงไปสี่ชั้นคลาดล้าไปด้วยการจราจรแน่นขนัดเหมือนเช่นเคย ถัดออกไปเป็นแม่น้ำที่ดูคึกคักไม่แพ้กัน ควินน์เฝ้ามองเรือเฟอร์รี่ลำหนึ่ง

ปีนี้เธอจะอายุห้าสิบ เธอเป็นผู้หญิงร่างเล็กผู้มีแววตาแข็งกร้าวราวกับหิน ผมด่าสนิทแต่เริ่มเปลี่ยนเป็นสีดอกเลาอย่างรวดเร็ว วันนี้ผมของเธอถูกรวบตั้งขึ้นไปข้างหลังด้วยที่ติดผมสีเงิน เธอสวมชุดสูทตัวเก็งสีเทาเข้มกระดุมเม็ดเดียว ด้านในเป็นเสื้อสีน้ำเงิน สวมรองเท้าบูตหุ้มข้อสั้นหนา ใบหูแต่ละข้างมีตุ้มเงินประดับอยู่สองเม็ด ใส่คอนแทกต์เลนส์แทนแว่นตาที่คุ้นเคย และบนสายคล้องคอมมีบัตรผ่านประจำตัวเป็นแถบเงินสีส้มสดกับสีแดง

เธอหมุนไฟแช็กไปมาด้วยความกระวนกระวาย ปลดปล่อยเปลวไฟลุกวาวขึ้นมาเล่นๆ เธอมาที่นี่เพื่อพบกับมาหิโละ และผู้บริหารระดับ C นั้นน่ากลัว พวกเขาไม่มีวันเรียกคุณมาด้วยเรื่องขี้ปะติ๋ว ถ้าไม่ใช่เรื่องโลกแตก ก็เรื่องไม่เป็นเรื่อง

เสียงอะไรบางอย่างในกระเป๋าของเธอดังขึ้นมา ถึงเวลากินยาแล้ว เธอหยิบบิโพรเคนท์ออกมาแล้วกดให้มันเตือนใหม่อีกครั้งภายหลัง

ประตูห้องทำงานด้านในเปิดออก ปรากฏร่างชายหญิงจำนวนห้าคน มีผู้บริหารขององค์กรและผู้ช่วยฝ่ายบริหาร เดินก้าวออกมาพร้อมกระเป๋าเอกสารและแล็ปท็อป พวกเขาเดินผ่านโต๊ะเลขานุการและควินน์ไปทาง

ลิปต์ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยผู้จัดซื้อจัดจำหน่ายสินค้าที่ซุ่มรออยู่อย่างเงียบเชียบ ณ มุมไกลของห้องรับรองตั้งแต่ก่อนควินน์มาถึง ก้าวออกมาจากผนังแล้วตามไปพร้อมกับคณะ

ควินน์จำหน้าคนในคณะนั้นได้แค่เพียงคนเดียว คือโรนัลด์ ฮาร์ต ผู้อำนวยการขององค์กรในเยอรมนี โครงสร้างขององค์กรนั้นเป็นเครือข่ายนานาชาติที่ซับซ้อน คลุมเครือ และเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา แต่โรนัลด์ ฮาร์ตอยู่ในระดับเดียวกับมาห์โล ส่วนคนอื่นๆ นั้นควินน์ไม่รู้จัก อีกทั้งคนพวกนั้นก็ไม่มีใครชายตามองเธอแม้แต่คนเดียว

แล้วอีกห้าคนที่อันแสนธรรมดาผ่านไป

“ไม่” ควินน์พิมพ์เบาๆ “นั่งนิ่งๆ” ซึ่งเลขานุการไม่ทันได้สังเกตอาการปฏิกิริยานี้

ในที่สุด ประตูห้องทำงานของมาห์โลก็เปิดออกอีกครั้ง มีชายอีกคนโผล่ศีรษะออกมาจากกรอบประตู เขาอายุประมาณยี่สิบกว่าๆ แต่ใบหน้ากลับอ่อนเยาว์อย่างน่าประหลาด ดูราวกับวัยรุ่นที่ถูกยัดเข้าไปในเสื้อสูทของพ่ออย่างไรร่างนั้น ทรงผมแทบไม่ได้เป็นแบบมาตรฐานทั่วไป มือข้างหนึ่งถือแท็บเล็ตแสดงตารางนัดหมายของเจ้านาย ซึ่งแน่นขนัดมาก เห็นได้ชัดว่าเจ้านายของเขาไม่เคยหลับนอน

“มารี พวกเราพร้อมแล้ว ขอเชิญได้”

■

ประตูห้องปิดอย่างแรงดังปัง ราวกับมีเครื่องจักรฝังอยู่ที่ผนังห้อง ในระหว่างที่ควินน์กำลังนั่งลงตรงเก้าอี้ผู้นั้น ชายหนุ่มกลับหันหลังง่วนอยู่กับประตูทำอะไรต่อมิอะไรชวนสับสน ประตูส่งเสียงประหลาดตามมาอีกหลายครั้ง เพราะความเป็นส่วนตัวกับความปลอดภัยนั้นไม่ใช่เรื่องเล่นๆ สำหรับมาห์โลหรือผู้บริหารคนอื่นๆ ในระดับสูง

ห้องทำงานนั้นกว้างขวาง แต่กลับดูทะนุถนอมทั้งที่มีหน้าต่างใหญ่สองด้านรับแสงแดดแผดจ้าภายนอก ผนักห้องเป็นชั้นหนังสือและไม้บุสีเข้ม ดูดีมีรสนิยมไว้ที่ติดเลยทีเดียว หากแต่เป็นสไตล์ยุคเก่าศูนย์ที่ค่อนข้างเก่าไปบ้าง และมันยังไม่เก่ามากพอที่จะวนกลับมาอีกครั้ง

ส่วนมาห์โล บุรุษผู้นั่งอยู่หลังโต๊ะนั้นเป็นชายร่างค่อนข้างเล็ก ดูไม่สะดุดตา ใบหน้าบึ้งหม่นจนคาดเดาอายุได้ยากเลยทีเดียว บางทีเขาดูเหมือนคนอายุสี่สิบเก้า หรือไม่ก็ห้าสิบแปด ขึ้นอยู่กับว่าแสงในห้องตกกระทบใบหน้าเช่นไร ทว่าเวลาขยับตัวเอื้อมมือหยิบแก้วน้ำหรือปากกา เขากลับค่อยๆ เคลื่อนไหวอย่างเปราะบางราวกับคนอายุร้อยปี บัตรผ่านประจำตัวของเขามีแถบสีดำ

ควินน์บังคับตัวเองให้วางกระเป๋าไว้ข้างเก้าอี้ ไม่ใช่กดไว้บนตักอย่างหวาดระแวง เธอสูดหายใจเข้าออกลึกๆ “แล้วเราจะคุยเรื่องอะไรกันคะ ฉันมีแค่จดหมายเชิญประชุม แต่ไม่มีวาระการประชุมหรือหัวข้ออะไรเลย จริงอยู่ถ้าผู้อำนวยการภาคพื้นสหราชอาณาจักรและไอร์แลนด์บอกให้กระโดด คุณก็ต้องกระโดด แต่...”

เมื่อควินน์หันไปทางขวามือ เธอพบว่าชายหนุ่มวางแท็บเล็ตลงบนโต๊ะอย่างเงียบๆ แล้วหยิบปืนขึ้นมาจ่อศีรษะเธอไว้ ควินน์หยุดพูด นั่งนิ่งอยู่สักพัก และตั้งรับกับจังหวะการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ชีพจรของเธอพุ่งรัวราวกับนกฮัมมิงเบิร์ด

“เข้าใจแล้ว” เธอลองหยั่งเชิง พลังเลียมริมฝีปากและกำที่วางแขนไว้แน่น แต่ยังคงนั่งนิ่งเฝ้ารอสัญญาณต่อไป ตอนนี้ใบหน้าของชายหนุ่มราบเรียบ ราวกับว่านี่คือวิธีที่การประชุมดำเนินไปตามปกติ

มาห์โลถามเธอว่า “คุณทำงานให้กับใคร”

ควินน์กะพริบตา “ว่าไงนะ โอ้ พระเจ้า”

มาห์โลก็มลงตรวจบันทึกลงของตัวเอง แล้วกล่าวด้วยจังหวะช้าเนิบนาบชวนหลับ “มาห์ ควินน์ อายุสี่สิบเก้า แต่งงานแล้ว ไม่มีลูก นักเดินป่าตัวยง นักปีนเขาผู้ชำนาญ ชอบถักนิตติ้งและดูนก การศึกษาดี ฐานะการเงิน

แข็งแกร่ง ประวัติส่วนตัวเท่าที่เราตรวจสอบได้สมบูรณ์แบบไร้ที่ติ และคุณ
สามารถเข้าถึงชั้นข้อมูลทั้งหมดขององค์กรซึ่งเราไม่เคยให้สิทธิ์ใครขนาดนี้
มาก่อน รวมถึงสิทธิ์เข้าถึงสถานที่และห้องต่างๆ ที่...เอ๋ม บางแห่งไม่มี
อยู่จริง หรือถูกรื้อถอนไปหลายสิบปีแล้ว อย่างน้อยหนึ่งแห่งยังไม่ได้สร้าง
เลยด้วยซ้ำ แต่คุณกลับมีกุญแจประตูพร้อมอยู่แล้ว ยังไม่นับว่าคุณมีสิทธิ์
เข้าถึงอันโน้นจำนวนมากอีกนะ ซึ่งผมขอเรียกว่ามันเป็น ‘ความผิดพลาด
มหันต์’ เลยทีเดียว

“สรุปว่าคุณเป็นสายลับ และวัตถุประสงค์ของคุณไม่สอดคล้อง
กับของเรา คำแนะนำของพ่อหนุ่มลิวัน ก็คือให้ออนคุณไปยังแผนกแปรรูป
แล้วให้พวกเขาชำแหละคุณออกเป็นชิ้นๆ แต่ผมพอจะทำให้เขาเปลี่ยนใจ
ได้อยู่นะ ผมโน้มน้าวให้เขายอมมาคุยกันต่อหน้า ผมคิดว่าน่าจะพอมีหวัง
อยู่บ้างว่าถ้าเราขังคุณไว้ในห้องนิรภัยแน่นหนา แล้วขอร้องกันดีๆ คุณคง
มีสติพอที่จะช่วยให้ตัวเองรอดจากสิ่งที่อาจต้องเจอ

ควินน์หายใจตื้นๆ เธอชำเลืองมองปืนที่อยู่ด้านข้างศีรษะ ลิวันไม่ได้
ขยับเขยื้อน “คุณมาหัลโล คุณรู้จักฉัน เราเคยเจอกันหลายครั้ง ฉันเป็น
หัวหน้าแผนกแอนติมีมของคุณ”

“เราไม่มีแผนกแอนติมีม” ลิวันกล่าว

“...คุณลิวันเข้าใจผิดแล้วละ” ควินน์พูดกับมาหัลโล “องค์กรมีหน่วยงาน
วิจัยอันโนนทุกประเภท และสิ่งลึกลับอีกมากมาย ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่มิโหด
วัตถุมิติธรรมชาติ หรือสัตว์ลึกลับ แผนกของฉันไม่ได้ปรากฏในบัญชีรายชื่อ
หน่วยงานทั้งหมดเสมอไป ซึ่งก็ช่วยอะไรไม่ได้ เพราะมันเป็นธรรมชาติของ
งานที่เราทำ”

เธอชะงักไปชั่วครู่ อีกสองคนยังเงียบ แต่ก็ยังไม่มีใครบอกให้เธอหยุด
เธอเหลือบมองปืนอีกครั้ง

เธอควรได้ขึ้นเงินเดือนเสียที

“เอาพวกง่ายๆ ก่อนก็แล้วกัน” เธอพูด “มีอันโนนที่เป็นแค่สัตว์
ประหลาดพื้นฐานธรรมดาสามัญ มีหนังสือพิสดาร และห้องปฏิบัติการวิจัย

ผีสิงในไซบีเรีย และวัยรุ่นพลังจิตสัมผัส และดาบในตำนานที่จะทำให้คุณคลุ้มคลั่ง หลังจากนั้น เราลองมาดูสิ่งที่น่าสนใจมากขึ้นกันบ้าง อันโนนบางประเภทมีคุณสมบัติอันตรายที่เรียกว่ามีม หรือแนวคิดที่สามารถแพร่กระจายไปได้ ซึ่งจำเป็นจะต้องถูกกักกันเหมือนสิ่งทีอาจเป็นภัยคุกคามทางกายภาพอื่นๆ อารมณ์เดียวกับเชื้อไวรัสนี่ละ เมื่อพวกมันเข้าไปอยู่ในหัวคุณได้แล้ว มันก็จะอาศัยจิตของคุณเป็นพาหนะไปสู่จิตอื่นๆ เพราะฉะนั้นเราก็เลยต้องมีแผนกมีม ถูกต้องไหม”

“ถูกต้อง” มาห์โลกล่าว เขานึกชื่ออันโนนที่เข้าข่ายนี้ได้หลายสิบประเภทแทบจะในทันทีเลย

“แล้วก็ยังมียันโนนที่มีคุณสมบัติแอนติมีมด้วย” ควินน์เล่าต่อ “มีแนวคิดบางประเภทที่ไม่อาจแพร่กระจายต่อไปได้ พวกมันเป็นสิ่งหรือปรากฏการณ์ที่อยู่ได้โดยการเก็บเกี่ยวและกลืนกินข้อมูล โดยเฉพาะข้อมูลที่เกี่ยวกับตัวมันเอง ถ้าคุณถ่ายรูปรูปโพลารอยด์ของมัน รูปจะไม่ปรากฏขึ้นมาเลย ถ้าคุณเขียนคำอธิบายด้วยปากกาบนกระดาษแล้วส่งต่อให้คนอื่น สิ่งที่คุณเขียนก็จะแปรเปลี่ยนกลายเป็นอักษรเสียโรกลิทที่ไม่มีใครเข้าใจแม้กระทั่งตัวคุณเองก็ตามที คุณมองเห็นมันได้ เพราะพวกมันเองก็ไม่ได้ล่องหนเสียด้วยซ้ำ แต่คุณก็ไม่อาจรับรู้ได้อยู่ดีว่ามีอะไรตรงนั้นทำนองเดียวกับความฝันที่คุณไม่อาจยึดเอาไว้ได้ และความลับที่คุณไม่มีวันบอกใครได้ และคำโกหก และแผนสมคบคิดที่มีชีวิต มันคือระบบนิเวศทางความคิด โลกของแนวคิดที่กลืนกินแนวคิดอื่น และ...บางครั้ง...ก็กลืนกินเศษเสี้ยวของความเป็นจริง ในบางครั้งยังกลืนกินผู้คนอีกด้วย

“และนั่นคือเหตุผลที่พวกมันเป็นภัยคุกคาม ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น พวกแอนติมีมนั้นอันตรายและอยู่นอกเหนือขอบเขตความเข้าใจของพวกเรา เพราะฉะนั้น มันจึงอยู่ในขอบเขตอำนาจขององค์กร และนั่นก็คือที่มาของแผนกฉัน นี่คือการเชี่ยวชาญของเรา พวกเรามีวิธีคิดที่แหวกแนวมากพอที่จะสู้กับสิ่งที่สามารถกลืนกินทักษะจากการซ้อมรบของคุณได้จริงๆ

“คุณมาห์โล คุณเองก็รู้เรื่องทุกอย่างนี่อยู่แล้วนี่ ลองนึกดูให้ดีกว่านี้สิ”
“นี่เป็นเรื่องอุปโลกน์ขึ้นมาทั้งนั้น” ลีวินพูดกับมาห์โล โดยไม่ละ
สายตาจากควินน์ “ฟังดูดีเสียด้วยนะ แต่เธอเตรียมมันไว้ล่วงหน้าแล้ว”

“ลีวิน เก็บปืนซะ” มาห์โลกล่าว

ลีวินทำตามอย่างเสียไม่ได้ เขาถอยไปฟังชั้นหนังสือ สีหน้ายังคง
ไม่เชื่ออยู่ดี

ควินน์ผ่นลมหายใจออก

“ไหนลองบอกชื่อมาสักหนึ่งชนิดซิ” มาห์โลพูด “ชื่ออันโนนที่มี
คุณสมบัติแอนติมีม”

“U-0055” ควินน์พูด

“ไม่มี U-0055” ลีวินสวนขึ้นมาทันควัน

ควินน์สะดุ้งหน้าเสีย “มีสิ ตรวจสอบข้อมูลดูสิ”

“หมายเลขอ้างอิงของอันโนนถูกกำหนดขึ้นมาแบบสุ่ม” ลีวินพูด
ควินน์อ้าปากคล้ายจะพยายามแย้งอะไรเล็กน้อย แต่ลีวินไม่ทันสังเกต
และพูดต่อไป “มันมีช่องว่างอยู่ ที่หมายเลขนั้นยังไม่ถูกกำหนด ไม่ได้เป็น
เรื่องเลขมงคลโชคลางมงายอะไรหรอก เรามีเรื่องให้กังวลมากพออยู่แล้ว
โดยไม่ต้องมานั่งมูกับไสยศาสตร์ตัวเลขตามอำเภอใจ เรามี U-0666 และ
U-0013 แต่เราไม่มี U-0001 และเราไม่มี U-0055”

“ลีวิน” มาห์โลพูด “คุณควรมาดูนี่” เขาหมุนจอมอนิเตอร์เพื่อให้
ลีวินเห็นไฟล์ที่เขาเพิ่งเปิดขึ้น ลีวินเดินอ้อมไปด้านหลังโต๊ะของมาห์โล
เพื่อดู เขาอ่านไฟล์นั้นตั้งแต่ต้นจนจบ แล้วก็ตกตะลึง ก่อนจะเลื่อนกลับ
ขึ้นไปอ่านซ้ำใหม่ทั้งหมดอีกครั้ง

“คุณเคยเห็นสิ่งนี้มาก่อนหรือเปล่า” ลีวินถามมาห์โล

“ไม่เคย” มาห์โลยอมรับ เขาเอนหลังบนเก้าอี้ ประสานมือเข้า
ด้วยกัน “อย่างน้อยก็เท่าที่ทำได้ และถ้าเนื้อหา นั้นถูกต้อง เราทั้งคู่เคยเห็น
มันมาแล้วหลายสิบครั้ง”

ลิวินกล่าว “มันเป็นกลลวงชัดๆ”

“ไฟล์ต้นฉบับนี้ถูกสร้างขึ้นมาในเดือนกรกฎาคมปี 2005” มาห์โลพูด “มีลายเซ็นเข้ารหัสที่ถูกต้องครบถ้วน รวมถึงของผมด้วย ดังนั้นมันเป็นของจริง”

“ฉันก็เป็นฝีมือของเธอนั่นแหละ! เราไม่รู้ว่เธอคอยสอดแนมที่นี้มานานแค่ไหนแล้ว แอปซ็อนไฟล์นี้ไว้จนถึงเวลาที่เธอต้องใช้มัน ซึ่งก็คือตอนนี้เอง”

“สมมุติว่ามันเป็นของจริงก็แล้วกัน” มาห์โลพูด

“มันเป็นไปไม่ได้”

ควินน์ต้องกลั้นเสียงหัวเราะ “โอ้ได้โปรดเถอะพระเจ้า ลิวิน คุณเป็นพนักงานใหม่เธอ”

ลิวินจ้องหน้าเธออย่างไม่พอใจ เขาเดินอ้อมโต๊ะอีกครั้ง แล้วสวบเท้าอย่างเข้าหาเธอ

“ช้าก่อน” มาห์โลพูด

ลิวินยังไว้ แต่ยังคงจ้องควินน์ด้วยแววตาสงสัย เขาถอยกลับไปประจำที่เดิมโดยหันหลังพิงชั้นหนังสือ

“สมมุติว่ามันเป็นของจริง” มาห์โลกล่าวซ้ำ “ถ้ามันเป็นของจริงใครคือคนสร้างไฟล์นั้นขึ้นมา และว่าแต่คุณควินน์ คุณเก็บรักษาเรื่องราวทั้งหมดนี้ไว้ในหัวได้อย่างไร”

“ไฟล์นั้น ดร.เอ็ดเวิร์ด ฮิกซ์เป็นคนสร้างขึ้นมา” ควินน์ตอบ “เขาเคยทำงานในแผนกของฉัน เขาเสียชีวิตไปแล้ว”

“เกิดอะไรขึ้นกับเขา”

“คุณไม่ยากรู้อะไรเกี่ยวกับเขา”

ความเงียบปกคลุมมาห์โลและลิวินอยู่ยาวนานมาก อันที่จริงพวกเขาก้าวข้ามอารมณ์ต่างๆ ไปที่ละลำดับ เริ่มจากความขุ่นเคืองที่เหมือนเธอจงใจเสียมารยาท ความมึนงงที่ควินน์กล้าทำอะไรหามๆ ต่อหน้าผู้บังคับบัญชา

ผู้นำเกรงขาม ความตื่นตะลึงต่อสิ่งที่เธอล่าวอ้าง ความไม่เชื่อโดยสิ้นเชิง ความเข้าใจ และท้ายที่สุดก็คือความสยดสยอง

“อะไร...” มาห์โลเอ่ยถามอย่างระมัดระวัง “จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเรา
รู้ว่าเกิดอะไรกับเขา”

“มันจะเกิดกับคุณเช่นเดียวกัน” ครวินน์พูดอย่างราบเรียบ
“สถานการณ์การเสียชีวิตของดอกเตอร์ฮิกส์สามารถแพร่ระบาดได้ และ
การสอบสวนยุติลงไปแล้ว สำหรับคำถามอีกข้อของคุณ พวกเราใช้ยา
จัดการกับสิ่งนั้น ฉันคงไม่ต้องมานั่งสาธยายความยุ่งยากของการรักษา
ความลับในสายงานนี้ให้คุณฟังหรอกนะ คุณเองก็รู้อยู่แล้วว่า トラบเท่าที่
องค์กรดำรงอยู่มา เราใช้ยา *amnesic* หรือ *ยาลบจำ* เพื่อลบความจำกัน
เป็นกิจวัตร เพื่อลดความจำ ปรับเปลี่ยนความจำ หรือกำจัดความทรงจำ
ที่เป็นปัญหา แต่ อิม ในแผนกแอนติมีม เรากลับเจอปัญหาตรงกันข้าม
เพราะเราต้องการรักษาความทรงจำที่ตามปกติแล้วเราจะเก็บมันเอาไว้
ไม่ได้ เราจึงต้องใช้ *ยาคงจำ* หรือ *ยา mnestic* ออกเสียงว่า ‘มน์นิสติค’
ตัวเอ็มไม่ออกเสียง เพราะมีรากมาจากภาษากรีกแบบเดียวกับคำว่า
‘mnemonic’ ยาคงจำมีอยู่สี่ชั้น ได้แก่ W, X, Y และ Z เอ่อ...”

โทรศัพท์ในกระเป๋าของเธอดังขึ้นอีกครั้ง

ครวินน์ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าซำๆ เพื่อกดปิดเสียงโทรศัพท์ เมื่อเห็น
มาห์โลพยักหน้าให้ทำได้ คราวนี้เธอได้รับสัญญาณเตือน แทนที่จะเลื่อน
มันออกไปอีก เธอล้วงแผงยาออกมาจากกระเป๋าด้านข้างแล้วแกะยา
หนึ่งเม็ดออกมา เป็นเม็ดยาหกลเหลี่ยมสีเขียวจางๆ เธอขมุนขึ้นระหว่าง
นิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ พลังโล่งใจเมื่อเห็นประกายแห่งความระลึกได้วาบขึ้น
บนใบหน้าของมาห์โล เขาน่าจะเริ่มเข้าใจเรื่องราวทั้งหมดแล้ว

ครวินน์กล่าว “นี่คือยาคงจำชั้น W ซึ่งเป็นชั้นที่อ่อนที่สุด เหมาะสำหรับ
การใช้ต่อเนื่อง คุณกินยาหนึ่งเม็ดทุกสิบสองชั่วโมง ยิ่งตรงเวลาได้มาก
เท่าไรก็ยิ่งดี คุณหามันได้จากแผนกเภสัช แต่เภสัชกรจะบอกว่าพวกเขา